

הם כן באים הנה!

לא יאמן כי יסופר

אשה כבת 60, שגם היא היתה לבושה בהידור. הזוג קיבל מקום טוב, והמלצרים התחילו להגיש להם את הארוחה. בשולחן שלנו שכחו הכל מהאוכל, ועסקו בעניין העיתונאי מהארץ שאף אחד אינו מכיר אותו ולא שמע את שמו. אבל אף אחד מהגיבורים והגיבורות לא היה מוכן לגשת לשולחנו של האיש. אף אחד, חוץ מעליזה, שפשוט קמה, ניגשה אליו ואמרה שנירה רוסו, הכותבת בהארץ על אוכל, היתה מאוד מעוניינת לפגוש אותו, מאחר וגם הוא כותב על אותו הנושא באותו העיתון. האיש האלגנטי קם ממקומו, ניגש לנירה, לחץ את ידה ואמר שהוא מאוד שמח להכיר אותה. „אתה כותבת בהארץ?“, שאלה נירה. „לא, אני קוראת את הארץ, ואני מאוד אוהב לקרוא את הכתבות שלך“, אמר, חייך בלי להניד עפעף, שילם את החשבון ויצא. לחשוב שיש אנשים המתחזים לעיתונאים בימים טרופים אלה!

באחד הערבים, לא מזמן, יצאנו, כמה חברים, לאכול ארוחת ערב במיסעדה איטלקית נחמדה בשם פרגו. בין החברים היתה גם ניירה רוסו, הכותבת על מזון ומתכונים בעיתון הארץ. ישבנו במיסעדה, אכלנו, נהנינו, פיטפטנו וצחקנו ואף התווכחנו עם בעל-המיסעדה על איזו מנה איטלקית מסובכת. אחרי כמה דקות ניגש אלינו בעל-המיסעדה, אשר נודע לו דקות אחדות לפני כן כי ניירה רוסו כותבת בעיתון הארץ, ואמר שהיום זה כנראה היום של הארץ, כי עוד עיתונאי אחד, שכותב שם על מזון ומתכונים, הזמין מקום בטלפון וביקש לשמור לו מקום טוב. חברתי ניירה מאוד התפלאה. היא מעולם לא שמעה על כך שעוד מישהו כותב על הנושא שלה בעיתון שלה. היא שאלה לשמו של אחרי דקות אחדות הגיע האיש, והציג את עצמו כעיתונאי שהזמין מקום. הוא היה גבר בגיל העמידה, לבוש באלגנטיות, ונלוותה אליו

ישראלים

הודיה, ג'ינג'ית יפהיפה, שלפעמים עוברת כמלצרית בבנונה. ולפעמים עושה תיאטרון, סיפרה לי שהיא רשומה בארץ כעמותה. מה זאת אומרת? שאלתי אותה. את לא יודעת מה זה עמותה? שאלה אותי ומייד הסבירה, עמותה היא גוף ללא מטרת רווח. תמצאו לי בחו"ל מלצרית שהיא גם יפה, גם מוכשרת, גם חכמה וגם מצחיקה. נראה אתכם!

הבעל, האח והגיסה שלי נסעו להם לשבוע מנוחה בחו"ל. רק שבוע. אמרו שהם צריכים שבוע בלי לשמוע רדיו ישראלי וכלי לקרוא עיתונים ישראליים וכלי לדעת מה קורה כאן. אבל לפני שהם נסעו הם השאירו לי הוראות מדוייקות. הגיסה ביקשה רק להקליט לה את הפרק של שוונלח. הבעל והאח ביקשו שאני ארשום מי נבחר לראשות העיר בתל-אביב, בירושלים, בחיפה, כפתח-תיקוה ובאילת, וכמובן לרשום מה היו תוצאות מישחק הכרוסל בין מכבי לאיטלקים. ביום חמישי, כ"ו בלילה, הם טילפנו וקיבלו את כל האינפורמציה. לא רוצים לדעת מה קורה בארץ, הם אמרו. הצחקו אותי.

טוב, אז כרגיל אני נזכרת בתגים תיכף אחרי שהם עוברים. היה יום האשה הבינלאומי. יום של קוטריי אמיתי בכל כליהתיקשות. כתבו לי וסיפרו לי ואמרו לי כמה אני מיסכנה, כמה חיי קשים, כמה

מבשלת 10 שעות ביום, ולא סורגת ולא תופרת ולא עושה עוד המון דברים איומים וקשים, שרק לפני 30 שנה נשים עשו כל יום. תסתכלו על התמונה הזאת, ותראו איזה דרך נפלאה עשינו — בגלל גברים שהמציאו לנו מכונות-פלא.

אונסים אותי, כמה בעלי מכה אותי (ואם לא, אז בטח הוא היה רוצח), כמה אני מקופחת, אומללה, נרדפת, מותשת, מזוללת וכו'. אף אחד לא אמר מילה על זה שכבר שנים אני לא מככסת שום דבר ביד, ולא מגהצת כמעט כלום (קונה רק אלי-גהץ) ולא מעמלנת ולא

אמריקה

בשעה 1 לפנות בוקר צילצל הטלפון. על הקו היתה כת-ידודת הנחמדה נאוה שגרה בושינג'טון. תגיד לי מזל טוב! היא אמרה. אמרתי. מזל טוב, ושאלתי אותה למה בדיוק זה מגיע לה.

ככה זה היה עד לפני שלושה ימים, כשכאה חברה שלי, בחורה רצינית מאוד, וטעמה גם היא מהקראנצ'יפס הטעים. כמה זה עולה? שאלה אותי. כלום, ענית, איזה שקל, שקל-יחצי.

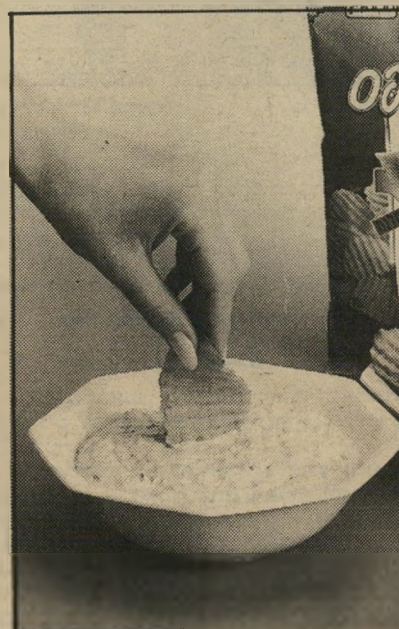
החברה שלי לקחה את האריזה בידה וקראה שהאריזה מכילה 50 גרם קראנצ'יפס ומחירה שקל וחצי. עשתה חשבון מהיר מאוד (שאני, בטימטומי, אף פעם לא עושה), והגיעה למסקנה המדהימה שקילו קראנצ'יפס (שהוא, בסך הכל, תפוח-אדמה) עולה לצרכן 30 שקלים. ועם כל הכבוד לאריזה היפה, לטיב המוצר ולכל השאר, 30 שקלים עבור צ'יפס נראה לי נורא.

למחרת היום ממש שלחו לי מחבת טבעול את המוצר החריש שלהם טבעול מן הצומח. חטיף עשוי חלבונים חיטה וסויה בתוספת ירקות. מייד עשיתי את מה שהחברה לימדה אותי, והחשבון יצא 23.25 שקלים לק"ג של חטיף-טבעול. אז לצייחונים ולטיכעונים אולי אין ברירה, אבל לבן-אדם שאוכל הכל ורוצה לכבד את אורחיו, נראה לי יותר נחמד נקניקיות קוקטייל קטנות וטעימות ב"ג שקלים לק"ג. תחשבו על זה.

סרג'ו גרוסקי, דני טרגמן ואלברטו מיוזל, שלושה צעירים ילדי ארגנטינה פתחו מיפעל לייצור ריבת-חלב (מערך שהרוסים-אמריקאים לא יכולים בלעדיו, וגם שאר לקקני העולם כנראה). למיפעל החדש קוראים קומידה, ומשערי ויצאות עכשווי למדפי-החגויות ריבת חלב, ריבת-חלב שוקו, וריבת-חלב רום. ומלבד הריבות גם עוגות ממולאות בריבת-חלב ומצופות בשוקולד, כקר' קוס, באגוזים ובשוקולד לבן. את העוגה שהם שלחו לטעימה העברתי מייד לחברי המערכת ומה שהם אמרו אחרי הטעימה היה: „יש עוד פרוסה?“. מחיר לעוגה בת 500 גרם 9.95 שקלים.

אוכל ומחירו

מוצר חדש וטעים מאוד של תפוח יצא למדפים, ומן המדפים ישר לבית שלנו, בעזרת שני בני. כל יום הם קונים שקית או שתיים, ומאוד נהנים ממנה מול הטלוויזיה.

הקראנצ'יפס ציפס ב-30 שקלים לקילונום

- לגמרי במקרה התגלה לי שאנחנו מצמצמה תיירותית, ושכל הדיבורים שאין תיירים בארץ הם לא אמת. טילפנתי למודיעין נמל-התעופה, כדי לוודא מועד נחיתתו של מטוס מסוים, ותראו מה התגלה לי. ביום ה' ב-7 במרס 1989 נחתו בנמל-התעופה בדגוריון הטיסות הבאות:
- אל-על מקאהיר.
- אדריאה מלובליאנה וזאגרב.
- פינאייר מהלסינקי.
- אוסטרין איירווייס מווינה.
- אל-על מאתונה.
- לופטהוזה מפרנקפורט.
- סטרלינג מקופנהגן.
- אל-על מניו-יורק, מיאמי וטורונטו.
- אל-על מאיסטנבול.
- טורדא מניו-יורק ופאריס.
- פנאדם מסאן פרנסיסקו, ניו-יורק ופאריס.
- סאיס מבריסל.
- קליס מאמסטרדם.
- סיפרוס איירווייס מלרנקה.
- איירלנד מפרנקפורט.
- דאיייר מלונדון.
- אל-על מלוס-אנג'לס, שיקגו ואמסטרדם.
- אל-על מפאריס.
- סוויסאייר מציריך.
- אל-על מציריך.
- בריטיש איירווייס מלונדון.
- אולימפיק מאתונה.
- אל-על מלונדון.
- אל-על מפרנקפורט ואילת.
- אל-על מלונדון.
- אל-על מקהיר.
- אל-על מאמסטרדם ו'נווה.
- אל-על מבוקרשט.

מה אתם אמרים על זה? כן, גם אני יודעת שבנמל-התעופה אוהייר בשיקאגו יש נחיתה כל 45 שניות, אבל זה בכלל לא קשור לעניין הצינוני.

בהיעדרה. היא הסבירה שאמנם היא עוברת כל יום, אבל בעלה, שהוא מרצה באוניברסיטה, לא עובד כל יום מחוץ לבית, ולכן הוא יוכל לבלות עם הכלב. את צער בעלי חיים, סניף וושינגטון, זה לא סיפך.

אבל נאוה מאוד רצתה כלב, ולכן פנתה לשכנים ולידידים והתייעצה איתם מה לעשות. אמרו לה שכמחז מונטגומרי, 20 דקות נסיעה מושינגטון, החוקים הם אחרים. נסעה לשם, ראתה כלבים, בחרה אחר, מילאה טפסים, ואז

אמרו לה ללכת הביתה ולחכות. אחרי שבוע באה גברת מאוד מכובדת לברוק את הבית. הציצה לחדרים, ברקה את רמת-החיים, הניקיון, היחסים בין בני-הזוג, שאלה שאלות, רצתה לראות בדיוק איפה יישן הכלב, שתתה קפה, אכלה עוגה והלכה. אחרי שבוע הגיע הטלפון המיוחל, והודיעו ש' המישפחה עברה את הבחינה, ואפשר לבוא ולקבל כלב. כבר יומיים היא מטלפנת לכל מכריה וידידיה בעולם כדי לבשר להם שהכל בסדר. יש כלב!

קיבלנו כלב, היא סיפרה לי. יופי, כלב זה תמיד שימחה, ובכל זאת לא הבנת את קבלת כלב מצדיקה שיחה טרנס-אטלנטית באמצע הלילה. זה לא פשוט לקבל כלב, הסבירה לי הבת-דוד' דה. קודם כל היא ניסתה בצער בעלי-חיים בעיר וושינגטון עצמה. הראו לה את הכלבים, היא בחרה אחר יפה במיוחד, ואז הלכה למישרד למלא כמה טפסים. אחרי מילוי הטפסים הסבירו לה שהיא לא יכולה לקבל כלב, בגלל העובדה הפשוטה שהיא אשה העוברת מחוץ לבית, והכלב יהיה לבר